

**Josep
Anton
Diaz**

Expert
en protocol funerari

19.00

**'COL-LOQUI
SOBRE PROTOCOL
FUNERARI'**. Serveis
Funeraris de Barcelona.
Sancho de Ávila, 2.

JOAN CORTADELLAS

«Recuperar el protocol funerari ens ajuda a afrontar la mort»

EVA MELÚS
BARCELONA

Josep Anton Diaz, expert en protocol de Serveis Funeraris de Barcelona, apunta que fa anys estàvem més preparats per a la mort perquè hi havia un ritual que ens ajudava a fer el trànsit. Aquesta tarda participa en una jornada oberta i gratuïta sobre la seva professió que culminarà amb una visita al Museu de Carrosses Funeràries.

—¿Què és el protocol funerari?

—És l'aplicació d'una sèrie de normes al cerimonial funerari. L'Associació Catalana de Protocol i Relacions Públiques (ACPRI) ens va demanar que organitzéssim aquesta jornada perquè és una cosa desconeguda. Moltes empreses funeràries no tenen aquest servei.

—¿Una cosa d'una altra època?

—Hi ha hagut una evolució. Abans s'aplicava sempre. Amb la irrupció dels tanatoris, va decaure. Es va considerar passat de moda, però s'està recuperant perquè dota de significat el comiat. Recuperar el protocol funerari ens ajuda a afrontar la mort.

—¿No sabem fer-ho sols?

—Estem menys preparats per acceptar la mort que fa 60 anys. Llavors

es vivia amb una naturalitat que ha desaparegut. Sabíem què havíem de fer.

—O a què estàvem obligats...

—El protocol funerari és el menys estricte. S'adapta als sentiments. És una narració simbòlica del dol. Utilitzem els símbols per ajudar les famílies a acompanyar el seu ésser estimat en el comiat.

L'«Imagine» de John Lennon és el tema més demanat en els funerals laics»

—¿Com quins?

—Aquells que identifiquen cadascú. En el cas de la música, l'*Ave Maria* de Schubert o la *Llgrimosa* de Mozart són els més demanats per a funerals religiosos. L'*Imagine*, de John Lennon, és el més demanat en els laics amb diferència, seguit de *Tears in heaven*, d'Eric Clapton. També, *Paraules d'amor*, de Serrat, i dues cançons de Lluís Llach, *Un núvol blanc* i *Si em dius adéu*.

—¿Com li arriba un tema a la llista?

—Suposo que són melodies que formen part de l'imaginari col·lectiu i que reconforten. Als Estats Units és la cançó de *Titanic*.

—¿La multiculturalitat li imposa reptes professionals?

—Estem preparats, però en el 99% dels casos, la gran preocupació és repatriar el cadàver.

—¿Però no hi ha normes bàsiques?

—No hi ha unes normes que s'hagin de complir ni cap que no s'hagi d'aplicar quan una família passa per una situació dolorosa.

—Em deixa neguitós...

—En l'enterrament de Juan Antonio Samarach es van aplicar les normes d'un acte funerari més, però una comitiva d'esportistes molt importants va transportar el fèretre a l'espatlla des del Palau de la Generalitat fins a la catedral. Va ser un homenatge que segurament la família va agrair per a un cas especial. Aquesta norma va desaparèixer a Barcelona als anys 50. I amb això, les carrosses.

—Vostè presumeix de les que guarden a Sancho de Ávila.

—És un museu únic al món, amb peces com la carrossa imperial que va traslladar les restes del polític Enrique Tierno Galván. ≡